

Kirsten Sønderbys prædiken 2. påskedag

Taler

Kirsten Sønderby
Præst

Dato

5. april 2021

Sted

Sct. Nicolai Kirke, Aabenraa

Omstændigheder

På grund af coronapandemien måtte indendørs gudstjenester i april 2021 ikke vare mere end 30 minutter, og menigheden måtte ikke synge.

Derfor var årets påskehøjmesser anderledes sat sammen, og prædikenen væsentligt kortere end en typisk påskeprædiken.

Naturstyrelsen fortæller, at 2020 blev et rekordår for, hvor meget vi danskere har opholdt os i den danske natur. Overnatninger i shelters, kaffedrikning ved bord-bænke-systemer og færden på vandrestier har aldrig været så efterspurgt som i denne tid. Det er nedlukningen af samfundet, der har gjort det, forklarer man. Når alting er lukket, og ikke meget er tilladt, så søger vi ud at gå, for der føler vi os frie. Og der kan vi være sammen og tale sammen.

Den livets afmægtighed, som pandemien har gjort skærende klar, for selv de mest selvovervurderende af os har sendt os ud at gå og tænke os om.

På de sociale medier fortæller bloggere om, hvordan de er begyndt at gå. Lange ture i skoven eller rundt om søerne sammen med alle de andre københavnere. Og om, hvordan det giver glæde, nyt livsmod og luft til andre og mere håbefulde tanker, end dem, der kan tænkes alene, indendøre på femte sal.

At gå er blevet genopdaget. Sammen med sammenhængen mellem kroppens gående bevægelse og tankens og åndens virke. Og den gående samtales gave.

"Tab for alt ikke lysten til at gå."

Sådan sagde allerede Søren Kierkegaard; "Jeg går mig hver dag det daglige velbefindende til og går fra enhver sygdom. Jeg har gået mig mine bedste tanker til, og jeg kender ingen tanke så tung, at man ikke kan gå fra den."

I dagens evangelium har vi netop mødt to gående. Eller faktisk tre. De to disciple, Kleofas og hans ven, er på vej til Emmaus, da Jesus kommer og følges

med dem. De genkender ham dog ikke, før de når frem og spiser med ham, og han siger og gør, netop som han altid gør, når det er tid til nadveren.

Det er egentlig en mærkelig og betydningsfyldt del af Lukasevangeliet, vi hører i dag. Hverken Markus, Matthæus eller Johannes har denne fortælling med.

Ingen ved, hvor landsbyen Emmaus lå.

Og samtidig så er selve fortælling fyldt med spændende motiver; nadverfejring, genkendelsen i måltidet, det, at Jesus fortæller de to en ny fortælling om det, de troede var tabt ... Der er så meget på færde i den lille Lukasfortælling.

Og så er der det virkeligt påtrængende ved denne fortælling, som man nødvendigvis må lægge mærke til; at den første hændelse hos Lukas efter opstandelsen, handler om mennesker, der går. Mennesker, der er på vej. Og tilmed uforstandige og tungnemme mennesker!

Med denne allerførste vandrehistorie tager Lukas et mægtigt bibelsk tema op og sætter det i ny retning efter påsken.

Tænk bare på, hvordan Gud altid har sendt sine mennesker og sit folk ud på vandringer. Tænk på Abrahams lange vandring fra Ur i Kaldæa mod løfternes land og på Moses og folket, som vandrede 40 år i ørkenen efter den påske, som udfriede folket fra Egypten.

Thomas Mann skrev i første bind af sit store bogværk "Josef og hans brødre", at når patriarken Jakob og hans husstand boede i nomadetelte og ikke kunne være bofaste, skyldtes det, at de "tjente en gud, hvis væsen ikke var ro og bofast velbehag, en fremtidsplanernes gud, i hvis vilje utydelige og store, vidtrækkende ting var i deres vorden (...) en uroens gud, en bekymringens gud, som forlangte at blive søgt og for hvem, man i hvert fald måtte holde sig fri, bevægelig og i beredskab."

Sådan er det også med Jesus, Guds søn. Han sætter på samme måde folk i bevægelse og opbrud; "Følg mig", sagde han. At møde Jesus førte til opbrud og bevægelse for de første kristne. At være kristen er at deltage i en storslået bevægelse frem mod en bestemmelse, som endnu ikke er fuldt udfoldet.

Og nu, lige efter opstandelsen, er de to disciple igen på vej. De prøver at gå sig fra den fortvivlelse, de er i. For det, de har set og hørt i påsken i Jerusalem, har

sat dem i sorg og fortvivelse. Jesus, som de havde håbet var Messias, frelseren, er død. Hans lig er borte, og nu har nogle skøre kvinder sagt, at de har set engle i hans tomme grav. "Er du den eneste, der ikke har hørt det?", siger de med rystende stemmer til den fremmede, som slår følge med dem. Og han, den fremmede, giver sig til at udlægge skrifterne for dem, uforstandige og tungnemme, kalder han dem. Og han udlægger skrifterne for dem, så hjerterne brænder i dem. Håbet tændes, og da han bryder brødet, så ved de i et glimt, lige før han forsvinder, at han lever, Han er opstanden. Guds kærlighed har sejret over døden. De er på vej mod fuldendelse!

Det er evangelisten Lukas , der fortsætter fortællingen om de allerførste kristne i Apostlenes Gerninger. Og her lægger den opmærksomme læser mærke til, at disse første kristne slet ikke kaldte sig kristne, men derimod "de som tilhører vejen". Kristentroen og kirken var slet ikke opfundet endnu. Blot vejen!

Og alt det store foregår på vejen; Paulus møder Jesus i et syn, hvor han slås af hesten, bliver blind og må gå ind til Damaskus. Den etiopiske hofmand møder den gående Philip og forstår pludselig skrifterne, så han kan bede om at blive døbt. Disciplene går ud i verden, er hele tiden på vej, og de selv bliver apostle, sendebude, og deres fødder bliver deres heste, apostlenes heste.

Emmausevangeliets budskab til os i dag er, at vi, ligesom de to, Kleofas og hans ven, tilhører Vejen. Uforstandige og tungnemme, ufærdige, ensomme, længselsfulde og uperfekte er vi en del af en bevægelse mod fuldendelse i Kristus.

Den fuldendelse, vi er på vej mod, består i, at vi og vores menneskelige fællesskab bliver helbredt. Det er det, nadverscenen skal fortælle os om i dagens evangelium. Jesus velsigner brødet, bryder det og giver dem det. Da åbnes deres øjne, og de forstår, at alt er tilgivet.

Tilgivelsen er vores forskud på den arv, der venter, når vi i gudsriget vil opleve et helbredt fællesskab.

Og Jesus er en læge, der er med os på vejen, så vi ikke er overladt til os selv med de konflikter, kampe og uklarheder, som vores liv som ufærdige mennesker er præget af.

Vi er uforstandige og tungnemme. Det er vi.

Og vi er på vej, på vejen mod fuldendelse.

Glædelig påske!

Kilde

Manuskript tilsendt fra taleren

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. påskedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kirsten-soenderbys-praediken-2-paaskedag-2021>